

Ik houd niet van oudjes die zeuren. U vast ook niet. Het geweeklaag over lichamelijke ongemakken zoals daar zijn geheugenproblemen(m/v), vergrote voorstanderklertjes (m) en incontinentie (v) is niet mijn ding. Het is het soort leed waarover ik het niet met u ga hebben, weest u gerust. Trouwens even gedacht deze column de titel "WIT" mee te geven: Weemoed, Illusie, Teleurstelling. In het Engels betekent 'wit' ook iets, en dat heeft nu precies de verkeerde connotatie. Dus toch maar niet.

Ik pleeg lang voor het begin van een ronde al op het sportcomplex aanwezig te zijn, hetgeen Chessfestival-Manusje-van-Alles Fons van Hamond de vraag ontlokte of ik nog wel een leven had buiten het schaken. Jazeker Fons, maar niet tijdens het toernooi. Ik ken Fons van vroeger, toen wij onze eerste schreden zetten op het glibberige schakerspad bij het eerbiedwaardige BSG. Een en ander geeft aanleiding tot weemoedige gesprekken. Over schakers die ons zijn ontvallen, over schakers die in de mist der tijden verdwenen zijn ("*Waar is Jan M?*"). Nostalgie alomme. Bitterzoet. De geur van Het Einde.

Ik deed in de seniorencompactgroep – wat een woord – mee. Een probeersel van de toernooi-organisatie en wat mij betreft een geslaagd experiment. Al eerder heb ik elders aan seniorentoernooien meegedaan en dat beviel me goed. Ik wist zogezegd wel zo'n beetje waar ik mij voor inschreef: bedaagd gezelschap in de ogen van sommigen, maar nog zo fanatiek als de neten. Zoals het hoort. Mijn resultaat: met drie uit vijf en stond ik in de eindrangschikking op dezelfde plek als mijn plaatsingsnummer aangaf. Goed toernooi gehad? Slecht toernooi? Vlees-noch-vis-toernooi? Tijdens het toernooi heb ik niet de beschikking over Fritzjes, Stockfisjes en andere elektronische vrienden. Terwijl het jeugdige schaakvolk bij de bushalte richting Grote Markt met Stockfish op de mobiel wereldwijd - iets té wellicht – vaststelt waar geblunderd is, blijf ik in het ongewisse. Als gevolg daarvan kan ik mij wentelen in de fijne gedachte dat ik best aardige partijen aan het spelen ben.

Thuisgekomen ga ik dezelfde avond nog maar even met Fritz aan de slag. Mijn enige winstpartij is niet de moeite waard, maar dat wist ik al. Irritanter is het, dat ikzelf flink wat sterke voortzettingen blijf te hebben gemist. De winst kwam welbeschouwd tot stand door een ordinaire blunder, beslist niet door meesterlijke zetjes mijnerzijds. Een prullenbakpartij. De vier remisepotten dan maar eens bekijken. Resultaat: de desillusie kan nauwelijks groter zijn. In alle partijen is heel veel gemist. Te oppervlakkig gekeken voordat ik remise aanbood, ik had kunnen winnen. Of de winstzet wel overwogen en dan een solidere (lees: slappere) zet uitvoeren. In alle vier remisepartijen zijn er regelmatig onmiskenbare wisselingen in het oordeel van mijn elektronische vriend, ook al gaat het daarbij niet om "+ heel veel". Ik heb die tijdens de gevechten niet gesignaleerd, niet voldoende aangevoeld. Niets van dat alles. Nederig moet ik weer eens vaststellen dat de (schaak)wijsheid niet komt met de jaren. Ondanks een leuk toernooi dus toch ook – niet voor het eerst - een weinig seniorenleed...